

Lê Thu Mai

Hạnh phúc

Tôi không thích cái tên của mình lắm, thực sự là như vậy. Đơn giản là tôi không thấy cái tên Giao Hạ ấy có một chút gì hay hay cả. Vậy là nhiều lúc tôi cảm thấy ghen ghét nó. Mẹ tôi bảo tại tôi sinh vào tháng tư (ôi, cái tháng tư quái quỷ). Bạn tôi đùa khen là "một cái tên đẹp" đưa lại trêu "dở dở ương ương". Đã có lúc tôi ao ước là được chọn cái tên cho mình..... Điều an ủi đối với tôi là cả lớp, đúng hơn là cả khối, chẳng có đứa nào tên giống tôi cả. Tôi vào cấp ba, lớp mười, rồi lớp mười một mang theo cả tính "dở dở ương ương của mình. Mỗi lần nhìn tôi mở nhạc, ba tôi lại lắc đầu: "Giao Hạ của ba là con gái cơ mà. Thằng nhóc nào vậy?". Tôi toét miệng cười: "Con chả thích cái tên đó tẹo nào. Trả ba mẹ đó". Ông xoa xoa mái tóc ngắn cũn của tôi, lại lắc đầu rồi đi ra.

"Trong cuộc chơi xổ số, chỉ người được giải đặc biệt là người vui sướng khác người nhất". Bạn tôi tuyên bố rất hùng hồn" như vậy. Có thể có lúc tôi cũng có một niềm vui như vậy. Giải đặc biệt chỉ có một và giành cho một người. Hình như tôi đã lẩm bẩm "cái tên mình đẹp

chán" và hình như tôi đã cầu mong rằng đừng đứa nào có cái tên như tôi nữa. Hình như....

Vậy mà sang học kỳ II, tôi đã phải chia một nửa niềm vui đó cho Nguyên Hạ. Đó là một đứa con gái mới chuyển vào lớp tôi, hiền khô như cục bột, lúc nào cũng ngơ ngơ ngác ngác. Mặt nó thật sự ngệt ra khi tôi kéo nó ngồi xuống bên cạnh và bảo thằng Hưng "chịu khó" xuống bàn dưới. Thỉnh thoảng trước kia mỗi khi nghĩ tới có một đứa nữa đến, dùng dùng lấy mất cái "giải độc đắc" của mình là tôi đã muốn... ghét. Nhưng bây giờ, cứ nhìn Nguyên Hạ là tôi chẳng thể ghét nổi. Tự nhiên tôi thích chơi với nó. Khi nghe tôi nói vậy, nó tròn mắt ra nhìn rồi nhoẻn cười. Nó chả giống tôi lấy một chút, ngoài cái tên (mà cái tên cũng chỉ gần giống). Tóc nó dài, thẳng, hơi hoe vàng, mỏng dính, ép sát vào lưng như một dòng chảy nhỏ, lờ lững và buồn xa xăm. Nó trầm tư, đôi lúc còn thờ dài. Bạn bè cùng lớp vẫn bảo tôi với nó là "qui luật bù trừ". Nó có thể ngồi hàng giờ để nghe tôi "thuyết trình" về bất cứ cái gì mà tôi "nổi hứng". Có hôm, nó làm tôi phát cáu về kiểu trầm tư "bà cụ non" đó. Tôi nhìn vào mắt nó rồi lắc đầu (như ba tôi vẫn làm). "Mày buồn quá. Tóc mày càng buồn. Mày phải cắt tóc đi mới được. Nhất định phải cắt. Tao khó chịu....". Đáp lại cái giọng hậm hực của tôi, nó hỏi như là không: "Thế à?"

Tôi rủ nó tới nhà để "xem cái này hay lắm" Nó ngốc nghếch nghe theo ngồi im trên chiếc ghế và nhắm mắt lại chờ đợi "xoẹt", mái tóc của nó bây giờ chỉ còn chấm vai. Nó thảng thốt, mặt hơi tái đi, môi nó run run. Nhưng tôi không để nó kịp nói gì, tôi phủ đầu bằng một

loạt nhận xét rằng tóc nó để dài không hợp, rằng bây giờ người ta để tóc ngắn cho trẻ, rằng.... Nó chẳng nói gì. Chắc là nó đồng ý. Tôi trở hết tài năng của mình để uốn uốn, sấy sấy mái tóc của nó và phải luôn mềm liến thẳng như là đồ dành, đôi lúc còn xen vào mấy câu như "Em ở đâu hồi mùa thu tóc ngắn, giữ hộ anh...". Lúc này tôi sợ nhất là nó khóc. Cuối cùng, mọi việc đều tốt đẹp. Tóc nó để ngắn trong xinh xắn hơn, rắn rỏi hơn một chút. Nhưng nhìn nó tôi vẫn thấy bần khoản. Không, tôi chưa làm được gì cả. Nó vẫn là nó, yếu đuối lặng lẽ và buồn. Có thể tôi đã lấy đi được nỗi buồn trên tóc nó, nhưng tôi đã không thể lấy được nỗi buồn trên gương mặt nó, trong mắt nó, trong tâm hồn nó. Tôi nhìn vào cái bóng của nó trong gương, chợt thở dài rồi sụp mắt xuống vì ý nghĩ thất bại. Nó chẳng vì mái tóc tôi cắt cho mà khác đi. Tôi thấy mình như có lỗi. Đường như mái tóc dài, buồn như một dòng chảy lơ lững ấy lại là cái để tôi tìm thấy nó, nhận ra ở nó một cái gì.....

Nó bất chợt nhìn lên, lúc lắc mái tóc, cười thật ngộ nghĩnh rồi hỏi tôi:

- Hạ này, cậu có biết hạnh phúc là gì không?

Tôi đứng như chôn chân, tròn mắt nhìn nó. Tôi sửng sốt thật sự khi nghe nó hỏi. Hạnh phúc là gì ư? Tôi đã bao giờ tự hỏi như vậy chưa? Hạnh phúc của tôi và cả gia đình, là bạn bè. Còn hạnh phúc của nó? Giọng nó bỗng trầm xuống:

- Ngày mai Hạ tới nhà mình nhé. Mai là ngày giỗ mẹ mình.

Tôi nắm chặt lấy cái lược, cố tìm một câu gì để an ủi nó mà không được. Cổ tôi nghẹn lại. Bóng nó khuất dần sau những cây phi lao gầy gộc, mong manh.

Ba của Hạ là một người có khuôn mặt khắc khổ. Ông yêu Hạ bằng tình yêu của cả cha và mẹ. Những bức tranh của ông bao giờ cũng chìm trong cảm giác cô đơn, tro trọi mất hút giữa cái mênh mang của đất trời. Tôi chỉ thấy mắt ông ánh lên một chút khi thấy Hạ cười.

- Cháu ạ, Hạ nó kể về cháu nhiều lắm đấy. Bác rất cảm ơn về những gì cháu làm cho Hạ.

Ông mỉm cười khi nói với tôi. Những nếp nhăn cứ hằn lên quanh đôi mắt. Ông nhìn chúng tôi nồng ấm, yêu thương.

Buổi trưa, chúng tôi lên đồi. Mộ của mẹ Hạ nằm dưới những cây thông cao, hướng ra biển. Tôi và Hạ ngồi cạnh nhau. Những cơn gió mang theo cả vị mặn, mùi của biển thổi vào làm bay bay hai mái tóc ngắn. "Hạ ạ, khi mẹ mất đi, mình cảm thấy niềm vui, hạnh phúc của ba con mình đã đi theo mẹ. Ba mình cũng vậy. Tất cả đều chìm trong nỗi buồn mà mình có lúc tưởng là mãi mãi. Mình biết, bạn đã cố gắng kéo mình ra khỏi nỗi buồn ấy. Nhưng khi đó mình không đủ sức. Bây giờ mình đã hiểu rằng hạnh phúc vẫn ở quanh mình. Ba yêu thương mình lắm và có lẽ mẹ cũng sẽ buồn lắm nếu biết được là vì mình mà ba mình khổ. Mình sẽ không để ba phải sống mãi trong nỗi buồn ấy. Còn bạn nữa, bạn cũng rất tốt với mình cơ mà. Mình sẽ hạnh phúc khi mình mang lại hạnh phúc cho mọi người. Phải vậy không?". Gió thổi làm cho lá thông ngả vào nhau, tấu lên một bản nhạc nhẹ nhàng như tiếng ai gọi từ xa vọng về. Những chiếc lá khe khẽ trở mình. Có một chiếc lá theo cơn gió liệng qua. Tôi và Hạ cùng giơ tay bắt lấy, chiếc lá có màu đỏ thắm lạ kỳ. Hạ giơ nó lên, soi dưới một tia nắng. Sắc đỏ ấy bỗng bắt vào, ánh lên trong mắt Hạ một

màu như màu của hạnh phúc....

Lê Thu Mai

Nguồn: Hùng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003